

Keel liidab

Kallid kuulajad, kas oskate öelda, miks eestlased välismaal olles satuvad ekstaasi, kui kuulevad läheduses eesti keelt, aga Eestis tänaval vastu kõndides pigem tuntakse end jalus olevat, mitte ei teki rõõm kuulda teist eestlast.

Suvel veetsin ma nädalakese peaaegu teises maailmaotsas, Kuubal. Ma läksin sinna oma emaga, lootes näha veel sotsialismi vilju ja reisida ajas tagasi. Pettuma ma ei pidanud, sest tõesti, olin nagu just astunud ajamasinasse. Ma olin Eestist kaasa võtnud hulga pulgakomme ja päeval mööda kitsaid tänavaid jalutades jagasin ma neid lastele, kes istusid paljajalgsetena tänavail. Kartsin liigset tähelepanu ja poetasin kommid lastele, kui vanematel oli muud tegemist. See tegi nende päeva ilusamaks, õnneks ongi nii vähe vaja, vot selline see Kuuba on. See ka põhjuseks, miks me ei eeldanud teisi eestlasi kohata neil tänavail, aga meie üllatuseks pörkasime kokku Hardi Volmeriga, küllap teate teda. Kõik juhtus nii kiiresti ja ei pannud tähelegi, kui mu käsi oli juba tervituseks pikalt ees, see oli siiras äratundmisrõõm ja sel hetkel ma mõistsin, et just siis, kui sa oled kaugel kaugel kodust on tükikese Eesti lähedus kõige armsam. Tekkis tunne, nagu oleksime ammused tuttavad, aga ainuke, mis meid tegelikult ühendas oli eesti keel, Eesti. Olime uhked, et oleme eestlased, kuigi juukseid sasis meil välismaa soe tuul, oli südames meil koduigatsus.

Väärtus ja uhkus hakkab tõusma siis, kui midagi on vähe, miski on haruldus. Kas ka eesti keelt hakkame väärtustama alles siis, kui keel juba peaaegu kuristiku serval ja kohe kadumas? Kas keegi äkki haaraks tal käest ja tiriks ta hooga pikali muru sisse, mis katab maad ja sosistaks talle kõrva, et ta vaataks ringi, ahmiks endasse linnulaulu, puude kahinat, vee- kohinat, kogu maailma ilu ja valu. Ärme lase silmadel kinni vajuda ja ärgem uppugem oma mulli sisse! Akna taga on terve maailm, mis ootab avastamist. Ukse taga ootab keel, mis ootab kasutamist. Pööningul rivis raamatud, mis ootavad nende pealt tolmu maha nühkimist. Lauasahtlis ootab armastus, mis ootab jagamist. Aga ära jää sina ootama, sest ainult sa saad avada ukse!

Mul on lootust, kui üle terve Eesti on kasvõi käputäis sama palju särasilmseid noori, kel paneb raamatute lõhn, ilusalt kõlav keel südame kiiremini põksuma, nagu näen seda enda ümber õppivate noorte eestlaste pealt, siis on meie keel päästetud. Kui on veel inimesi, kes suudavad panna telefoni eemale, sel hetkel kui istutakse sõpradega maha ja räägitakse näost näkku, unistatakse koos ja lubatakse endal mõelda, mitte ei lasta seda teha ära pisikesel tehnikaajastu vidinal meie taskus. Siis ongi armastus sahtlist valla lastud, pööningud läbi tuulatud, ukсед

valla paisatud, aknalt kardinad eest lükatud ja mullid katki pigistatud, mis keelavad meil maailma selle tõelistes värvides näha.

Hinnakem lihtsuses peituvat ilu! Tahan loota, et järgmine kord, kui ma teile tänaval vastu kõnnin, saan mühatuse asemel eestlasele omase naeratuse, sellise pisikese, kuid otse südamest. Aitäh teile juba ette selle eest! Tänan kuulamast!

Liisalota Kroon

Läänemaa Ühisgümnaasium

Juhendaja: Tiina Brock

13.03.2019